

quitate aliena, in quo non carnalis victi-  
itur, sed spirituales hostiæ offeruntur :  
si sola emundatio corporis, sed et remis-  
peccati et abolitio perpetuæ mortis. Hoc

templum dici et esse meruit beatus Lebuinus,  
cum præstante Domino a criminum fieret contagio  
mundus, per eum qui vivit et regnat in sæcula  
seculorum. Amen.

## RADBODI CARMINA.

### I.

EPIGRAMMA AD SANCTUM MARTINUM.

[*Batavia sacra*, p. 121.]

ore mihi, Martine habitator Olympi,  
non misero sis pius ore mihi (dum  
quæso, manum ne me trahat ecce profun-  
nafragium, porrige, quæso, manum.  
t umbra necis, nunc mihi proximus adsis,  
mis tristis, imminet umbra necis.  
e tenebris, et diris subtrahere flammis,  
or lucis, eripe me tenebris.  
que redde polo, regnum quo permanet agno,  
terit cælo, me quoque redde polo.

### II.

PHIUM, SIVE ENCOMIUM DE VIATICO CHRISTI.

[*Abill.*, Act. SS. ord. S. Bened. t. VII.]

te, Christe Deus, sitis atque videndi  
modo carnales me vetat esse dapes.  
i te vesci, te potum haurire salutis,  
is ignotas tu cibus esto viæ.  
i longa fames errantem ambesit in orbe,  
satis vultu, patris imago, tuo.

### III.

ARMEN ALLEGORICUM PRO S. SWIBERTO.

[*Apud Boll. Mart.* 1, p. 86]

va Swibertus Francos lustravit et Anglos,  
clarum fidei lumen utrisque daret.  
nos adiit cultor memorabilis agros,  
raret Christi semen amoris ibi.  
sili ac vacuo Fresonum defuit arvo,  
i novi fecit germinis esse ferax.  
ia transierat veterum nox cæca malorum,  
cal et veri solis adesse dies ;  
na radiis perfundit mitibus orbem,  
ala consumens, sic bona clarificans ;  
tus, qualisque nitet sol iste per horas  
nas, sacre plebis apostolicæ l  
r his nimios sese flagrante colores  
it, ut qui illis flammea corda dedit :  
t : quod gladios sic contempserat minaces,  
at seu lethi dulcia jure sibi.  
nim validus cordis fervebat ab ara,  
s qui testæ fecerat esse pares.  
ad illati vim vulneris omne rigebat,  
ne resultabat cæstibus icta cutis,  
asta silex ligno percusso tenello,  
adamas modica cum temeratur acu.

A Stabant attoniti sua per tentoria reges

Mirantes galea durius esse caput :

Et catafractatis contradere pectus inermes

Nil veritos stricto scilicet ense premi.

Cumque per ambages traherentur bella ; quis inquit

Hic rigor aut duræ tanta cupido necis ?

Audi torva tigris, leo frendens rictibus audi,

Juncta quid his referat cum ratione fides

Sol, cujus radiis totum perfunditur orbem

Diximus, hunc Christum noveris esse Deum :

Lucentem de luce Patris, de Patre calentem

Æque flagrantem, vique, modoque pari.

Horum is perpetuo mentes accenderat igni,

Noxia quæque cremans, seria cuncta fovens.

Quo velut ambusti, testæ nihil flexille instar

B Duruerant, hostes instar et arma virum.

Unde nec adversis flecti potuere nec illis

Terreri effusis barbaro ab ore minis.

Nunc requie gaudent, celsaque ex arce potentum

Calcantes curvant colla superba sibi.

Est igitur calor iste bonus, quem toti comitantur

Divitiæ, virtus, palma, corona, potus.

Hoc certe nostras veniens Swibertus ad oras,

Undique perfusus flammens intus erat.

Unde nec horrendos, aderant si forte, Cyclopes,

Harpyasve truces, monstra nec ulla pavens ;

Signifer insignis securus quolibet ibat,

Jure triumphali laurea sarta gerens.

O felix miles, solitus qui credere nunquam

Marti, sed Martem vincere semper eras !

C Quæ tibi pro meritis reddemus carmina tantis ?

Quasve tibi laudes tibia nostra canet ?

Nonne tuas modulis oblectat dulcibus aures

Orbibus aplanis obvlus empÿreis ;

Mundus ubi adversos cum præcipitatur in axes,

Atque parallelis cursibus astra fremunt,

Vera apud æthereos reboat tum muslea cyclos

Omni canens, numeris et comitata suis,

Usque adeo crescens ut plusquam nete resultet

Ter quoque, sive quater, bis diapason agat,

Qui sonus humanos longo dyastemate sensus

Præterit, ac superis nobile chroma canit ?

Hic tibi suavisonum pangit, vir sancte, melodum,

Quod duo tresque canunt, quatuor, octo, novem.

Addo aliud, quod nemo valet sub sole mereri

Is nisi forte tibi par sit in arte boni.

D Angelici cœtus decies centena chororum



Millia symphoniis commodulanda sacris ;  
 Auribus in cœlo semper felicibus audis,  
 Quorum TER SANCTUS sine sine ora sonant.  
 Hoc frueris, præsul felix, feliciter hymno :  
 Hunc quoque cum reliquis nocte dieque canis :  
 Atque ideo nostro tua laus non indiget ore,  
 Horrendus scelerum personat unde fragor.  
 Nempe per immanes rapitur mens sæva reatus,  
 Proh dolor ! et Stygio se implicat ipsa chaos :  
 Quocirca diros blaterat vox rauca hoatus,  
 Rugitu ac plangit tristitia fata gravi :  
 Sed te, qui typico psallis modulamine Christo,  
 Ac superas tantis organa cuncta modis,  
 Submissis animis, contrito corde rogamus,  
 Condescende, humili mitis adesto preci :  
 Ut quia te in tantum vitæ provexit honestas,  
 Audire angelicos quo mereare tonos ;  
 Hos quoque flagiti purgatos sordibus, aptum  
 Sancte, tibi facias laudis inire melos. Amen.

## IV.

EGLOGA PRO S. LEBWINO.

[Ex Surio. Vit. SS. tom. VI, p. 1070.]

Inclytus Anglorum veniens Lebuinus ab oris,  
 Sacris virtutum remis et remige Christo,  
 Sæva procellosi compressit flumina Rheni,  
 Cujus forte gravi turgebant ostia flatu,  
 Exagitata feris persæpe aquilonibus ante :  
 Atque ea divinæ fuerant sic invia navi.  
 Sed postquam sanctus rabidas perflaverat undas,  
 Cœlitus emisso semel impetravit ab austro,  
 Corruit immitis Boreas, moxque æquore tuto  
 Suscepit placidus pacis navigia Rhenus.  
 Hæc ubi successu portum petiere secundo,  
 Urbis in antiquæ perfixa est anchora glebis,  
 Et lapidis firmata situ, ne forte solutas  
 Turbine quassaret rursus vir horrida puppes.  
 Tum vero insignem mirata est terra colonum  
 Condemnare suas cœlesti fomite messès,  
 Ac male nata solo divinis urere flammis.  
 Hos allegoricis decernere vicibus agros,  
 Illos sinceri sulcis addicere ferris,  
 Arboribus quosdam fidei exercere locandis,  
 Qui sua vicino collustrent germina cœlo.  
 Cernere erat steriles splendescere floribus herbas,  
 Fecundunque nemus fruges nutrire salutis,  
 Nil non proficuum compos redolere per omnes,  
 Postquam divo seges felicibus hæserat arvis.  
 Hæc typice noster gessit Lebuinus, amice,  
 Si bene perpendis, quid spiritus innuat odis.  
 Nam pepigit vites, cum multos codicis almi  
 Struxerat eloquiis, cum dogmata mystica sparsit.  
 Triticeam posuit messem, cum pectora munda

A Esse dedit castumque Deo subtexit agmen.  
 Porro autem arboreas studuit plantare novellas,  
 Robora cum fidei statuit, cum pacis olivam  
 Crescere, cum fructus fecit pollere perennes.  
 Jure igitur summo a nobis tractatur amore,  
 Jure illi venerandus honos impenditur, altor  
 Qui probitatis erat, verique assertor optimus,  
 Errorum domitor, vitii calcator avari,  
 Ara pudicitiae, frugi quoque virginis aula,  
 Virtutum turris, pacis seu lucis oliva.  
 Postremo ipsius, quam carmina cuncta verentur,  
 Et quæ terreno spoliat se dapsilis auro,  
 Quæque Deo cognata, mori pro fratribus optat,  
 Virtutis, cum spe æternæ custodia vitæ.  
 Ergo tibi, prudens lector, tibi consule, queso,  
 B Et mecum, sancto Domini solemnia vota,  
 Ne tardes offerre, virum hoc quia diligit omnis  
 Dilectus Christo. Christum nam diligit ipse,  
 Atque ipsum Christus, flagrans amor ardet utrinque,  
 Sed Christi de parte magis, minus est quia totum  
 Quod mortalis agit, superant divina caducum.  
 Nos quoque, quos semper famulos Lebuinus habebit,  
 Nos quia semper amat, devote hunc semper amemus,  
 Suavibus et modulis Christi cantemus amicum,  
 Ipsius et nomen Latio sermone canatur,  
 Quale sonat, toto divisus ab orbe, Britannus.  
 Namque illic puerum dixere crepundia parvum  
 Liafuvim, quod sacrum post hæc baptismata probavit,  
 Decrevitque Deo dulce et memorabile nomen.  
 Nam si vertatur Liafuvim, quod *cuna sonabat*,  
 C Carus amicus erit, sed verbum augere necesse est,  
 Cujus, sive cui. Melius quid convenit istic,  
 Quam si lege metri Christo, Christive subaudis ?  
 Hæc duo si copules, sancti vocitamen adimplet.  
 Atque in utroque places, cum Romanus et Anglus  
 Audit exultans, laudat idioma docentem  
 Quod patrium armatos, translatum laudat inermes.  
 Ecce autem cohibere monent fastidia carmen,  
 Ne musis doctas lædam ruralibus aures :  
 Quod facile, stipulis cum quidem garrus nostris  
 Accidit, Arcadici quæ rudunt more peculi,  
 Vixque aliquis curet calcem exspectare canoris,  
 Cui neque saltem obolo primordia digna videatur.  
 Sed refert, quid quisque canat : nos otia foeda  
 In melius mutasse rati, spirantis anomi,  
 D Palmarumque inopes silvano extorsimus algam.  
 Quam, Lebuine, videsacer ac memorande sacerdos.  
 Hanc precor, ut Christum recolens, nil fortibus usum,  
 Pallentis viduæ potius cessisse minutis, (vas,  
 Gratam habeas, precibusque tuis mea vincula sol-  
 Et vera facias, post diversoria carnis,  
 Libertate frui, sacris cum coctibus Agni.